

A Fővárosi Ítéltábla a Szűcs A. Gábor Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek, az I. rendű alperes és a dr. Maros Ügyvédi Iroda által képviselt VI. rendű alperes ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe a felperes pernyertessége érdekében beavatkozott a Szűcs A. Gábor Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű, II. rendű, III. rendű és a IV. rendű beavatkozó – a Fővárosi Törvényszék 2017. december 7-én kelt 8.G.41.261/2015/67. számú ítélete ellen a felperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbiak

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a felperes a 127.000 (százhuszonhétezer) forint ügyvédi munkadíjat a VI. rendű alperesnek köteles megfizetni.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a VI. rendű alperesnek 15 napon belül 20.000 (húszezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

1.

A felperes keresetében elsődlegesen 74.000 euró és annak 2011. július 22-től a kifizetés napjáig járó, továbbá 40 millió forint és annak 2012. október 19-től a kifizetés napjáig járó, a régi Ptk. 301/A. §-a szerinti kamata megfizetésére kérte kötelezni a VI. rendű alperest kártérítés címén a régi Ptk. 339. §-nak (1) bekezdésére hivatkozással. Másodlagosan annak megállapítását kérte, hogy a 2011. július 22-én kelt 1152/Ü/792/2011. számú közjegyzői okiratba foglalt hitelszerződés (a továbbiakban: Hitelszerződés I.) érvényes és hatályos, az alapján az I. rendű alperes helytállási kötelezettsége fennáll, és azzal összefüggésben az I. rendű alperes kárt okozott 74.000 euró és

késedelmi kamata erejéig. Másodlagos keresetében kérte továbbá annak megállapítását, hogy a 2012. október 10-én kelt 11050/Ü/1153/2012. számú közjegyzői okiratba foglalt hitelszerződés (a továbbiakban: Hitelszerződés II.) érvényesen létrejött, annak teljesítésével az I. rendű alperes késedelembe esett, amellyel 40 millió forint kárt okozott a felperesnek és a VI. rendű alperesnek. Harmadlagos keresetében annak megállapítását kérte, hogy nem esett késedelembe és vele szemben az I. rendű alperesnek semmilyen jellegű követelése nem áll fenn a Hitelszerződés I. vonatkozásában. Negyedlegesen annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes ellentmondó nyilatkozataival neki kárt okozott. A másodlagos, harmadlagos és negyedleges kereseti kérelmei vonatkozásában a VI. rendű alperest tűrésre kötelezését is kérte. Keresete ténybeli alapjaként azt adta elő, hogy az I. rendű alperes a Hitelszerződés I. alapján 74.000 eurót, míg a Hitelszerződés II. alapján 40 millió forintot jogellenesen nem folyósított a VI. rendű alperes részére, melynek következtében a VI. rendű alperes gazdaságilag ellehetetlenült, vele szemben felszámolási eljárás indult és a VI. rendű alperes tulajdonosaként ugyanekkora összegű kára keletkezett.

2.

Az I. rendű alperes a Pp. 157. § a) pontja alapján – figyelemmel a Pp. 130. §-ának (1) bekezdésének d), i) és j) pontjaira – a per megszüntetését, míg érdemben a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes keresetösségi jogát nem alapozza meg az, hogy a VI. rendű alperes tulajdonosa. Vitatta továbbá, hogy a perbeli szerződések vonatkozásában jogellenesen járt el, vitatta a kár bekövetkeztét, az okozati összefüggést, és állította, hogy a felperes nem tett eleget kárenyhítési kötelezettségének. A másodlagos, harmadlagos és negyedleges keresetek vonatkozásában arra is hivatkozott, hogy nem állnak fenn a Pp. 123. §-ában meghatározott feltételek, mivel a felperes nem igazolta jogmegóvási szükségletét.

A VI. rendű alperes kérte a kereset elutasítását. Hivatkozása szerint vele szemben fogalmilag kizárt a tűrésre kötelezés, hiszen szerződő fél.

3.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 635.000 forint, a VII. rendű (helyesen VI. rendű) alperesnek 127.000 forint perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 1.500.000 forint eljárási illetéket.

3.1

Határozatának indokolásában tényként állapította meg, hogy az I. rendű és VI. rendű alperes között 2011. július 22-én létrejött Hitelszerződés I. értelmében az I. rendű alperes 2012. március 5-ig 190.000 euró hitelkeretet bocsátott a VI. rendű alperes rendelkezésére a működéséhez szükséges általános vállalatfinanszírozás céljából. Rögzítette a szerződés 2.1., 2.2., 3., 3.2. pontjában foglaltakat. Megállapította továbbá, hogy a felek a Hitelszerződés I-et, továbbá az azt biztosító vagyont terhelő zálogszerződést, megállapodást vételi jog alapításáról ingatlanra, valamint a felperes, az I. rendű, a II. rendű (helyesen III. rendű) és a IV. rendű felperesi beavatkozók készfizető kezességvállalását tartalmazó szerződését közjegyzői okiratba foglalták. A szerződés módosítására két alkalommal került sor, a 2012. április 5-i módosítás a végső lejáratot 2012. július 5. napjában határozta meg, majd a 2012. április 17-én kelt közjegyzői okiratba foglalt módosítás szerint a végső lejárat napja 2012. július 5. napja, és a közjegyzői okirat szerint módosításra került a kamatperiódus időtartama, valamint az éves kamatláb is.

Az I. rendű és VI. rendű alperes között 2012. október 10-én létrejött Hitelszerződés II. értelmében az I. rendű alperes 2012. október 14-ig 40 millió forint hitelkeretet bocsátott a VI. rendű alperes rendelkezésére egy korábbi hitel kiváltásának céljából. A szerződés 2.1. pontja szerint a VI. rendű alperes a hitelkeret alapján a kölcsön folyósítását a Hitelszerződés I. erre vonatkozó feltételeivel egyező módon és feltételek esetén igényelhetette. A felek a Hitelszerződés II-t, továbbá az azt biztosító követelést terhelő zálogszerződést, engedményezési szerződést, megállapodást vételi jog alapításáról ingatlanra vonatkozóan, valamint a felperes, az I. rendű, a II. rendű, a III. rendű és a IV. rendű felperesi beavatkozók készfizető kezességvállalását tartalmazó szerződését 11050/Ü/1155/2012. (helyesen 11050/Ü/1153/2012.) számon közjegyzői okiratba foglalták.

3.2.

Az elsőfokú bíróság határozatának jogi indokolásában kifejtette, hogy alaptalan az I. rendű alperes permegszüntetési kérelme, mivel a Pp. 157. §-ának a) pontja alapján a 130. § (1) bekezdésének i) és j) pontjára figyelemmel nincs helye a per megszüntetésének, míg az I. rendű alperes által hivatkozott peres eljárásokban a VI. rendű alperes nyújtott be keresetlevelet, mely idézés kibocsátása nélkül elutasításra került, ezért a per megszüntetésének nincs helye a Pp. 130. § (1) bekezdésének d) pontja alapján sem.

Rögzítette, hogy a felperes a marasztalásra alapított elsődleges kereseti kérelmében szerződésen kívüli károkozásra (régii Ptk. 339. §-a) hivatkozott és a VI. rendű alperes tulajdonosaként terjesztette

elő kártérítési igényét, így keresetösségi joga fennáll. A Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a felperes volt köteles bizonyítani a kártérítés törvényi tényállási elemeinek a fennállását.

A Hitelszerződés II. vonatkozásában megállapította, hogy a felperes nem bizonyította azt, hogy a VI. rendű alperes a folyósítás feltételeinek eleget tett, valamint azt sem, hogy az I. rendű alperes olyan jogellenes magatartást tanúsított, amelynek folytán a VI. rendű alperes vagyona csökkent, és ezzel összefüggésben kára keletkezett.

A Hitelszerződés I. tekintetében a felperes nem igazolta, hogy a lehívási kérelem időpontjában a szerződés 2. pontjában foglalt feltételek fennálltak, így nem igazolta a 2.1.b. pontban foglalt feltételeket sem, figyelemmel a hitelszerződés biztosítékát képező ingatlannal kapcsolatos perfeljegyzésére. Kiemelte azt is, hogy **S. V.** VI. rendű alperesi felszámoló nyilatkozata alapján sem volt megállapítható olyan körülmény, amely a felperes kártérítési igényét megalapozná.

A fentiek alapján a felperesnek a régi Ptk. 339. §-a alapján előterjesztett, kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelmét elutasította, mivel nem bizonyította a felmerült kárát, az I. rendű alperes jogellenes magatartását, és az okozati összefüggést. Utalt arra is, hogy a felperes nem bizonyította, még tényelőadást sem tett arra vonatkozóan, hogy a VI. rendű alperes vagyonának állítólagos csökkenése elhárítása érdekében a kárenyhítési kötelezettségének eleget tett, minden tőle elvárható magatartást tanúsított. Rögzítette azt is, hogy a felperesnek mint a VI. rendű alperes tulajdonosának a szerződések megszegésére alapított kártérítési igénye tekintetében (rég. Ptk. 318. §) keresetösségi joga nem áll fenn.

A másodlagos, harmadlagos és negyedleges kereseti kérelmek vonatkozásában a Pp. a 123. §-ának felhívását követően kifejtette, hogy a felperes nem igazolta azt, hogy a kért megállapítások az I. rendű alperessel szembeni jogainak megóvása érdekében szükségesek, továbbá az elsődleges keresete már önmagában cáfolja azt, hogy teljesítést ne követelhetne. Megjegyezte azt is, hogy a negyedleges kereseti kérelem körében a felperes felhívás ellenére sem jelölte meg azon ellentmondó nyilatkozatokat, amelyek megtételére hivatkozik ezen kérelme kapcsán, így a negyedleges keresete ezen okból is elutasítandó volt.

4.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását

és a kártérítés megfizetésére irányuló elsődleges keresetének helyt adó határozat meghozatalát, míg másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Itt jegyzi meg az ítélőtábla, hogy a fellebbezést a felperesi beavatkozók is aláírták, azonban a Pp. 57. § (1) bekezdése értelmében az ő fellebbezésük csak akkor lenne hatályos, amennyiben azt a felperes elmulasztotta volna.

A felperes hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat és a felek nyilatkozatait nem megfelelően értékelte, az azokban rejlő ellentmondásokat nem oldotta fel, és az ellentmondások megdöntik az I. rendű alperes előadásában foglaltakat, következésképpen súlytalanná teszik védekezését.

A fentiek szerinti ellentmondásként jelölte meg, hogy a perbeli horvátzsidányi ingatlant terhelő perfeljegyzésről az I. rendű alperes nyilván tudott, hiszen az alkalmazásában álló **R. Zs.** tájékoztatta arról 2011. július 26-án, valamint az elsőfokú eljárásban tett állítása szerint a hitelkeretből történő lehívást 2011. szeptember 27-én éppen ezen okból nem teljesítette. Ehhez képest az I. rendű alperes ezen tényről való tudomásának és tájékoztatásának hiányára hivatkozott a 40 millió forint összegű hitelszerződés vonatkozásában. A két állítás egymással nyilvánvalóan ellentétes, hiszen amennyiben már 2011 szeptemberében tudott a perfeljegyzés tényéről, az erről való tájékoztatás hiánya nem jelentheti több mint egy évvel később a hitel folyósítása hiányának okát. Mindebből következően tehát vagy a 2011. szeptember 27. napi lehívás indokál jelölt meg valótlan okot, vagy a 40 millió forint összegű hitelszerződés „elutasítása indokál” tett valótlan állítást a per során, melyből következően a két összeg közül legalább az egyiknek a folyósítására sor kellett volna kerülni.

A Hitelszerződés I. vonatkozásában érvelése szerint az I. rendű alperesnek tudnia kellett, hogy a „hitelszerződéshez hiányzó feltétel merült fel”, melyből következően már a szerződés megkötésének pillanatában tudta azt, hogy a hitelt végül nem fogja folyósítani a VI. rendű alperesnek. Így károkozási szándéka nyilvánvalóan fennáll és a VI. rendű alperes kölcsöntől való elesése az eljárás során előterjesztett iratok és vallomások alapján közvetlenül vezetett az VI. rendű alperes gazdasági ellehetetlenülése útján a vagyonában bekövetkezett csökkenéshez.

A Hitelszerződés I. vonatkozásában arra is hivatkozott, hogy a szerződés kétszeri meghosszabbítását az I. rendű alperes utólag a felperes (helyesen VI. rendű alperes) finanszírozási nehézségeivel indokolta, amelynek azonban ellentmond az a tény, hogy a hitelszerződés összegét nem korlátozták

a már lehívott összegre. Elviekben tehát az I. rendű alperes maga hagyta nyitva annak lehetőségét, hogy a VI. rendű alperes újabb összeget hívjon le a rendelkezésre álló keretből, amely a finanszírozási problémákkal küzdő ügyfél esetén teljes mértékben illogikus eljárás. Megjegyezte azt is e körben, hogy valamennyi lehívásra a perbeli ingatlanra történt perfeljegyzést követően került sor, így az soha nem jelentette akadályát a lehívásoknak és arra az I. rendű alperes a már korábban kifejtettek szerint kétségtelenül fennálló tudomása ellenére sem hivatkozott. Mindezeket követően került sor a faktoring javaslat előterjesztésére, melynek során a VI. rendű alperes teljes átvilágítását követően az I. rendű alperes arra a következtetésre jutott, hogy a VI. rendű alperes nagyobb összeg vonatkozásában is hitelképes. A VI. rendű alperes anyagi helyzete, gazdasági kilátásai tehát a tárgyidőszakban kedvezőek voltak, az igényelt hitelösszegekből tervezett befektetéseinek megvalósulása esetén a cég stabil növekedést produkált volna, azok híján azonban növekedése lehanyatlott és végül felszámolás alá került.

5.

Az I. rendű alperes a fellebbezésre nem tett észrevételt.

5.1.

A VI. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, annak helyes ténybeli és jogi indokai alapján.

6.

Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítéletábra teljes terjedelmében bírálta felül.

7.

A fellebbezés nem alapos.

8.

A fellebbezés hatályon kívül helyezésre is irányult, ezért az ítéletábra elsődlegesen ezt az indítványt vizsgálta, mert annak megalapozottsága az érdemi felülbírálatot kizárná. A felperes a hatályon kívül helyezésre irányuló indítványának konkrét okát nem jelölte meg, és az ítéletábra sem észlelt olyan hivatalból figyelembe veendő eljárási hibát, ami az ítélet hatályon kívül helyezését indokolta volna. A később kifejtettekre is tekintettel a felperes fellebbezése által érintett kártérítési követelés

vonatkozásában az érdemi határozat meghozatalának nincs akadálya, a tárgyalás megismétlése, kiegészítése nem szükséges. Minderre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet érdemben vizsgálta.

9.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a rendelkezésre álló okiratok alapján kiegészíti azzal, hogy a felperes 2013. szeptember 27-től tagja a VI. rendű alperesnek. Pontosítja továbbá a tényállást akként, hogy a 2012. április 17-én kelt közjegyzői okirat a Hitelszerződés I. 2012. április 5-én magánokirati formában történt módosítását tartalmazza, míg a második módosításra 2012. június 29-én került sor, amely szerint a végső lejárat napját 2012. október 5. napjában határozták meg a szerződő felek.

10.

Az elsőfokú bíróság a fentieket meghaladóan a releváns tényeket megállapította, érdemi döntésével az ítélet tábla egyetért, azonban annak jogi indokait csak kis részben osztja.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes az elsődleges keresetét a régi Ptk. 339. §-ára alapította, melyre tekintettel nem vitásan vizsgálni kellett a kártérítés feltételeinek fennállását, vagyis azt, hogy a felperes bizonyította-e a jogellenességet, a kárt, valamint a I. rendű alperesi magatartás és a kár közötti okozati összefüggést. Az elsőfokú bíróság döntését lényegében arra alapította, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a VI. rendű alperes teljesítette a lehívási kérelemben foglaltakat, melyből következően nem bizonyította az I. rendű alperes jogellenes magatartását a lehívott kölcsönök folyósításának hiányával kapcsolatban.

A felperes elsődleges keresetének tartalmára figyelemmel abból kell kiindulni, hogy a felperes lényegében az I. rendű alperes mulasztásával összefüggő – közvetve – saját magánvagyonát ért kárt állít és amiatt érvényesít kárigényt, hiszen állítása szerint az I. rendű alperes károkozó magatartása a kölcsön folyósításának elmulasztása, míg kára ezzel összefüggésben az, hogy a VI. rendű alperes gazdaságilag ellehetetlenült és felszámolás alá került. Az elsőfokú bíróság helyesen utalt e körben arra, hogy az ilyen kárigények érvényesítésére a társaság tagja keresetőségi joggal rendelkezik, ugyanakkor a társaság és a tag közötti jogviszonyból adódóan a kártérítési felelősség egyes elemei – így a jogellenesség és a kár – sajátosan érvényesülnek.

Az ítéletábra maradéktalanul osztja ebben a körben a Szegedi Ítéletábra Polgári Kollégiumának 2/2005. (VI.17.) számú ajánlásában, és az ahhoz kapcsolódó bírói gyakorlatban (BDT2012. 2781., BDT2015. 3247., BDT2016. 3476.) kialakult álláspontot, amelynek a lényege, hogy a szerződésen belül jogellenes magatartás nem jelent feltétlenül egyidejűleg jogellenes magatartást a szerződésen kívül álló harmadik személy irányában is. Az egyébként esetleg szerződésszegést megvalósító magatartás csak akkor jelent egyszersmind deliktális jogellenes magatartást, ha a szerződés tartalmától, az abban vállalt kötelezettségektől, a szerződésszegéstől függetlenül – azaz szerződésen kívül – is károkozó magatartás. Olyan esetekben, amikor a magatartás kifejtésének kötelezettségét éppen a szerződés keletkezteti (a szerződés teljesítése), szerződés hiányában viszont – azaz szerződésen kívül – teljesítési kötelezettség nincsen, a szerződésben előírt magatartás tanúsításának hiánya (elmulasztása) a szerződésen kívül – külön jogszabály rendelkezése hiányában – nem kötelezettségszegő, nem jogellenes. A deliktális jogviszonyban ezért nem lehet jogellenes valaminek a „nem teljesítése”, „a teljesítés megtagadása”. Mindebből következik, hogy a gazdasági társaság tagja arra semmiképpen sem jogosult, hogy deliktális kártérítésre hivatkozással a gazdasági társaság kiiktatásával, közvetlenül a harmadik személy irányában tartalmilag szerződésszegési igényt (kontraktuális kárigényt) érvényesítsen. A deliktális kártérítési jogviszonyban pedig a társaság tagja nem hivatkozhat arra, hogy a társasággal szerződéses jogviszonyban álló harmadik személynek a szerződés alapján mit kellett volna tennie, illetve mit nem teljesített, mert a deliktális kárigény szempontjából a kontraktuális tartalom (szerződéses jogok és kötelezettségek) közömbös, irreleváns, hiszen a károkozó magatartás „szerződésen kívüli”. A nemteljesítés a harmadik személy részéről csak a társasággal kötött szerződéses kötelezettséghez képest, a kontraktuális viszonyban jogellenes, általában – szerződésen kívül – valaminek a nemtevése (bárki részéről történik) nem jogellenes. Az adott esetben a felperes kizárólag az I. rendű alperesnek a kölcsön folyósítása hiányával kapcsolatos mulasztására hivatkozott, azonban a kifejtettek szerint az I. rendű alperes állított mulasztása a régi Ptk. 339. §-ra alapított deliktális kárigény szempontjából nem bír jelentőséggel, amely egyúttal azt is jelenti, hogy a felperes nem bizonyította az I. rendű alperes jogellenes magatartását.

A fentieket meghaladóan a társasági részesedés a társaság tagjának a magánvagyonához tartozik, azonban a társaság vagyonát ért hátrány miatt a társasági részesedés értékcsökkenése nem eredményez önálló alappal érvényesíthető kárigényt. A társasági részesedés értékét ugyanis a társasági vagyon értéke határozza meg. Ha az absztrakt jogi személy vagyona hátrányt szenved, az egy és ugyanazon vagyoni hátrány mint a társasági részesedés, üzletrész értékcsökkenése. A

társasági részesedés értékcsökkenése miatti kártérítés egyenmű a társaságot ért kár megtérítésével, ha ugyanis a társaságot ért kár megtérül, a társasági részesedés értékcsökkenése is helyreáll. Amennyiben ugyanazon vagyontömegben esett ugyanazon vagyoni hátrány miatt az elkülönült jogalany társaság és az abban résztvevő tag külön-külön kártérítésre lenne jogosult, akkor a károkozónak a kárt kétszeresen kellene megtérítenie. Ugyanazon vagyontömegre a jogalanyiség megkettőzése nem eredményez kétszeres helytállási kötelezettséget.

Az adott esetben a felperes kizárólag olyan tényekre hivatkozott – a VI. rendű alperes gazdasági ellehetetlenülése, felszámolás alá kerülése –, amelyek a VI. rendű alperesi társaságra ható tényezők voltak, a IV. rendű alperesnek okoztak kárt. Ez pedig azt jelenti, hogy nem bizonyította, hogy a VI. rendű alperes kárától elkülönült kára keletkezett, az I. alperes állított szerződésszegése közvetlen károkozó hatást fejtett ki az üzletrészére. Az általa állított kár a VI. rendű alperes károsodása nélkül fogalmilag nem képzelhető el, ezért az ő vonatkozásában csak látszatkár merülhet fel, ami az alperes kártérítési felelősségét nem alapozza meg. Mindezek alapján az elsőfokú bíróságnak a kártérítési igényt elutasító érdemi döntése helyes, a felperesi fellebbezésben foglaltak további vizsgálata pedig szükségtelen.

11.

A kiejtettek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján – a fent kifejtett eltérő indokokkal – helybenhagyta. A VI. rendű alperest érintő perköltségre vonatkozó rendelkezést pontosította, tekintettel arra, hogy ebben a körben az elsőfokú ítélet az indokolásából is megállapíthatóan nyilvánvaló elírást tartalmazott.

12.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell a VI. rendű alperes másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdései alapján, a másodfokú eljárásban kifejtett képviseleti tevékenységre is tekintettel mérlegeléssel 20.000 forint + áfa összegben állapította meg. Az I. rendű alperesnek a másodfokú eljárásban nem merült fel költsége, ezért annak viseléséről nem kellett rendelkezni. A felperes köteles megfizetni továbbá az illetékfeljegyzési joga folytán előzetesen le nem rótt 2.500.000 forint fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2018. június 28.

. Sándor Ottó s. k.

a tanács elnöke

. Balsai Csaba Zoltán s. k.

előadó bíró

. Buglyó Gabriella s. k.

bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő